

ACTE DE PRESENTACIÓ DE LA CANDIDATURA DE MIQUEL ICETA

Barcelona, Centre Cívic Teresa Pàmies, 16.09.16

[Versió provisional, només és vàlid el text pronunciat]

Salutacions i agraïments per l'assistència.

Amigues i amics,

Avui es un dia important per a mi.

Jo diria que és un dia transcendental.

Per primera vegada a la meua vida política em presento per a competir per un lloc de comandament al partit.

Es cert que he tingut llocs de responsabilitat al llarg dels anys.

Però sempre ha estat perquè he tingut la confiança successivament de Antonio Santiburcio, Raimon Obiols, Narcís Serra, Pasqual Maragall, i José Montilla. I tampoc vull oblidar la confiança que em va fer al grup parlamentari en Quim Nadal. O la col·laboració amb Antoni Castells en la definició del projecte federalista el 1987 o dels continguts en matèria de finançament en l'Estatut del 2006. He après molt treballant per a tots ells.

Ha estat un honor i un privilegi aprendre de tots ells.

De fet perquè he treballat en política tant de temps diuen que soc massa veterà amb els meus 56 anys.

Jo prefereixo pensar que he acumulat experiència i que encara em queden anys per a continuar aportant el millor de mi al partit. I l'experiència en la tempesta política que travessem a Catalunya i Espanya és imprescindible.

I ara ha arribat el moment en que, per primera vegada em confrontaré amb un altre company (en aquest cas, una companya) per a veure qui te més suport dels militants.

A algú li pot semblar estrany que digui això, ja que em vaig presentar a les primàries fa 2 anys. Sí, però en solitari. Vaig recollir avals, molts, però no competia amb ningú.

Ho vaig fer per responsabilitat, per convicció i perquè el partit no tenia perquè patir un buit de poder en unes circumstàncies tan difícils com aquelles.

El mateix sentit de responsabilitat i les mateixes conviccions són les que m'impulsen avui a presentar la meua candidatura per a tornar a ser escollit Primer Secretari del PSC.

I perquè sento aquesta responsabilitat?

Senzillament, per dues raons.

La primera es que la tasca que us vaig prometre que faria encara no està acabada:

- Us vaig prometre renovació. I tot i que hem renovat profundament els grups parlamentaris encara no hem pogut aprofundir en la renovació organitzativa necessària per a recuperar la nostra capacitat de penetració social. Hem de créixer cap endins, aprofitant tot el nostre capital humà. I hem de créixer cap enfora, cap a l'esquerra, cap al catalanisme no independentista, cap als joves, cap als activistes socials i sindicals.
- Us vaig prometre treballar per a estabilitzar el partit i que poguéssiu recuperar gran part del seu capital humà i polític perdut. I, tot i que hem aturat la nostra crisi, encara no hem començat a recuperar vots i suports.
- Us vaig prometre clarificar el missatge i ara som coneguts (encara no tan reconeguts com ens agradaria) per la nostra postura clara i coherent tot i que encara hem de convèncer a molta gent.
- Us vaig prometre recuperar el paper rellevant del PSC en el PSOE i crec que avui ningú dubta que, més enllà del nostre pes electoral, les propostes del socialisme català són fonamentals en la definició del posicionament polític del PSOE, però encara ens queda camí per recórrer davant el complex escenari polític de les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya, des de l'immens llegat polític dels Acords de Granada que devem a Pere Navarro i Alfredo Pérez Rubalcaba.

Com veieu, un seguit de qüestions que, tot i que em permeten estar satisfet de la tasca feta, no puc considerar que estigui finalitzada.

No se si a vosaltres us ha passat alguna vegada, però a mi sí que em passa que les coses que pensaves que coneixies bé, quan les veies des d'un determinat angle, es veuen lleugerament diferents quan les mires des d'un angle diferent.

I una mica d'això és el que m'ha passat a mi al PSC.

Pensava que el coneixia prou bé; però aquests dos anys de veure les coses des de la perspectiva de Primer Secretari m'han donat l'oportunitat de conèixer aspectes que no havia captat anteriorment.

I per aquesta raó ara, amb aquesta nova dosi de experiència i capacitat de visió, em sento més capaç i amb més força que fa 2 anys per a afrontar els temes de renovació del partit i obertura social que no hem pogut desenvolupar a fons.

Per a dir-ho d'una manera entenedora. Al llarg d'aquests dos anys hem intentat solucionar, i crec que ho hem aconseguit, el més urgent. Deixar enrere la crisi interna més profunda des de 1980.

Ara toca posar-se a fer allò que és important.

I és important recuperar l'orgull de ser socialistes. És important reconstruir el nostre projecte amb passió. Un projecte de cor socialista, cervell socialdemòcrata i esperit de llibertat.

Parlem molt de federalisme en tant que manera d'organitzar la convivència entre els diferents territoris d'Espanya, jo us dic que necessitem un partit que sigui federador de diferents sensibilitats i en el que la discrepància no es penalitzi sinó que es potenciï per enriquir els debats.

És important que pensem en un pla de xoc pel que fa a polítiques i actituds organitzatives. Ara recordo que fa poc menys de 5 anys proposava que les executives es reunissin als vespres per a que poguessin

formar part persones no alliberades políticament, que es reunís de tant en tant en el territori, que convidés a assistir-hi, també de tant en tant, a responsables territorials i sectorials, etc, etc.

Com us deia, crec que coneix be el que cal corregir i que ara estem en condicions d'estabilitat interna com per afrontar aquests reptes.

Però aquesta no és l'única raó per la qual em presento a la reelecció.

Seria molt presumptuós per part meva pensar que sóc l'única persona capaç de fer aquesta tasca de renovació del partit.

I aquí entra la segona raó per la que estic disposat a confrontar-me amb la Núria per a continuar sent Primer Secretari i que està lligada al meu sentit de responsabilitat.

Perdoneu la falta de modèstia, crec que sóc la persona en millors condicions per afrontar les dificultats del present i per afrontar els reptes, que per al PSC i per a Catalunya, es presentaran al llarg dels propers 12 mesos com a conseqüència de l'evolució de la política catalana.

Jo estava i estic decidit a compartir el lideratge, a estimular la pluralitat, a formar una direcció coral, però no crec que hagi arribat l'hora de canviar de líder. I també, deixeu-me que ho digui, el PSC no es pot permetre en aquest moments que el seu líder no estigui encapçalant el nostre grup al Parlament de Catalunya.

Amigues i amics.

Companyes i companys.

M'heu sentit dir moltes vegades que tinc més ambició col·lectiva que personal i que no estaré de Primer Secretari ni 1 minut més que el temps imprescindible.

Per això, tots sabeu que en el meu ànim i en el meu tarannà sempre està present l'esperit pactista.

Moltes persones que segueixen la política; fins i tot alguns amics personals, pensen que soc massa pactista, dins i fora del partit. Sóc com sóc.

També escolto moltes veus del partit (gent sensata) que diuen, assenyadament, que perquè no ens posem d'acord i pactem.

Crec que, avui, el desig immensament majoritari dels militants es que pactem. També el meu, jo sempre estic disposat a pactar. Però la Núria demana votar abans de pactar. I ho fa, legítimament, perquè em vol substituir com a primer secretari. I per substituir un primer secretari, en efecte, cal votar.

No sembla que hi hagi grans diferències de projecte, i fins i tot les nostres personalitats són molt complementàries. Però fins ara no ha estat possible acordar una primera secretaria compartida. La Núria em considera imprescindible i jo la considero un actiu molt valuós que cal potenciar.

Sóc partidari de processos de renovació acordats i progressius. Es tracta que tinguem més força col·lectivament, perquè la nostra força resideix en les nostres idees, en la nostra cohesió interna i la nostra capacitat de sumar.

Necessitem canvis suaus, tranquils i consensuats. Quan hem tingut canvis sobtats hem patit. Quan hem fet transicions ordenades hem reeixit.

També per això sóc més partidari de reconstruir que de refundar. Si alguna cosa és sòlida en el PSC són els fonaments: la unitat socialista, un socialisme democràtic, municipalista, catalanista, federalista, europeista i internacionalista. Un socialisme feminista, capaç d'impulsar l'ecologia social i la transició energètica. Un socialisme per l'educació, la cultura i la pau.

Per això us proposo "més PSC", també perquè "més PSC" és la garantia de "millor Catalunya". Els millors moments com a país els hem viscut quan hi ha hagut "més PSC". La transició, les eleccions del 77, el retorn de Tarradellas, la Constitució, l'Estatut del 79, el canvi del 82, els Jocs del 92, governs i ajuntaments compromesos amb l'Estat del Benestar, els governs d'esquerres a la Generalitat, i fins i tot l'Estatut del 2006, que en mala hora el Tribunal Constitucional va decidir alterar.

Amigues i amics,

Us he volgut explicar les raons per les quals em presento a continuar sent Primer Secretari del PSC: continuar una tasca encara inacabada i, principalment, evitar un afebliment del partit davant de les turbulències que es preveuen a la política catalana al llarg dels propers 12 mesos.

També us he explicat que estic disposat a pactar amb Nuria Parlon per a que sumem esforços i prosseguim amb un esforç de renovació progressiu i acordat perquè això es el que desitgen una gran majoria dels militants.

Us he dit també que respecto, encara que, és clar, no comparteixo, el desig de la Núria de substituir-me.

I per això dilluns presentaré oficialment a l'Autoritat Electoral del partit la meva candidatura. I quan s'obri el procés de recollida d'aval, faré l'esforç de recollir-ne tants com pugui. I quan, amb els avals recollits, esdevingui oficialment candidat, lluitaré per guanyar les eleccions primàries, amb tot el meu coratge i capacitat per a guanyar-les i ser reelegit com a Primer Secretari i desenvolupar el nostre projecte col·lectiu amb esperit integrador.

M'esforçaré al màxim, per convicció, i també per correspondre a l'escalf i el suport que veig aquí i que em consta que existeix en el conjunt del partit.

Ho mereixen també el conjunt dels militants que tenen el dret a que quan algú aspira a dirigir el partit es sotmeti al seu escrutini i els expliqui els seu projecte i després el desenvolupi si guanya, sempre amb tarannà dialogant, pactista i integrador.

Companyes i companys,

MÉS PSC. MILLOR CATALUNYA

Moltes gràcies per venir aquesta tarda a donar-me suport.

Miquel

